

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК НОВИЙ ШЛЯХ

THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

President of Kyiv Mohyla Academy Visits Toronto page 6

"Mina's Story" – Memoir of a Holocaust Survivor page 8

Концерт відомого скрипаля Олега Криси в Торонто стор. 12

Четвер, 17 травня 2012, Рік 82, Число 19 • Thursday, May 17, 2012 Volume 82, Number 19

Canadian Foreign Affairs Committee Hearings in Ukraine

Kyiv - Representatives of the Ukrainian Canadian community welcomed the opportunity to participate in the visit to Ukraine by Canada's Parliamentary Standing Committee on Foreign Affairs and International Development. The delegation consists of 7 Canadian Members of Parliament conducting hearings of the Committee starting May 14, and open to the public and media in Kyiv, Kharkiv and L'viv, Ukraine.

The Parliamentary Committee's delegation is composed of the following members:

- The Hon. Bob Dechert, MP, Parliamentary Secretary to the Minister of Foreign Affairs;
- The Hon. Lois Brown, MP, Parliamentary Secretary to the Minister of International Cooperation (CIDA);
- Dave Van Kesteren, MP (Chatham - Kent - Essex);
- Nina Grewal, MP (Fleetwood Port Kells);
- Linda Duncan, MP (Edmonton-Strathcona);
- The Hon. Ralph Goodale, MP (Wascana); and
- Alexandrine Latendresse, MP (Louis St. Laurent)

The Committee members are being accompanied by a delegation from the Ukrainian Canadian community composed of: Taras Zalusky, Executive Director, Ukrainian Canadian Congress; Bohdan Onyschuk, Chairman, Canada Ukraine Foundation; and Borys Potapenko, Executive Director, League of Ukrainian Canadians.

The Committee will hold several sessions of hearings on issues such as: selective prosecutions; the economy and business climate in Ukraine; the situation with civil society and human rights groups; political developments in Ukraine; preparations for the elections to the Verkhovna Rada; and regional economic development. In addition, the Committee will meet with the Foreign Affairs Committee of the Verkhovna Rada of Ukraine, the Deputy Foreign Minister of Ukraine; and representatives of the Prosecutor General's Office, Ministry of Justice, Central Electoral Commission and the Human Rights Ombudsman of the Verkhovna Rada; as well as human rights and civil society groups.

Visit www.ucc.ca for details on all meetings open to the public.

Democratic Principles Violated in Tymoshenko Case

Brussels (*Interfax-Ukraine*) - First Deputy Prosecutor General of Ukraine Renat Kuzmin has admitted that violations of "democratic principles" took place and "not Ukrainian legislation" in the case of former Ukrainian Premier Yulia Tymoshenko. Kuzmin explained

these violations by drawbacks of the current Ukrainian Criminal Procedure Code, which was adopted in 1961, while delivering a speech at a conference on the situation of Tymoshenko in the European Parliament on May 9.

Kuzmin cited as an example statistics data, according to which 907,000 people were convicted over the years of the Presidency of Viktor Yushchenko and "nothing was done to change the situation." He admitted that "some of its provisions are not in line

Continued on page 3

Президент Литви зустрілася з Юлією Тимошенко

Президент Литви Даля Грібаускайте і Юлія Тимошенко

Президент Литви Даля Грібаускайте 11 травня зустрілася у відомчій лікарні "Укрзалізниця" у Харкові з ув'язненою экс-прем'єром України Юлією Тимошенко, яка лікується в цій клініці.

Як повідомила харківський кореспондент ВВС Україна Анна Силаєва, пані Грібаускайте сказала, що пані Тимошенко була в гарному настрої, однак у лікарні вона все одно залишається "невільною

людиною".

Також президент Литви зустрілася 11 травня зі своїм українським колегою Віктором Януковичем і говорила з ним про те, що Україна не має відмовлятися від курсу на євроінтеграцію.

Автомобільний кортеж литовського президента біля стін лікарні зустріли близько 200

Продовження на стор. 2

ЄС все ще чекає добрих новин з Києва

Рада міністрів закордонних справ ЄС на засіданні 14 травня обговорила питання відносин з Україною. На порядку денному були два питання: майбутнє угоди про асоціацію та можливий бойкот Євро-2012 політиками та чиновниками Європи.

Разом з тим, жодного конкретного рішення міністри так і не схвалили, про що і повідомила по завершенню засідання Ради Верховний представник ЄС з питань спільної зовнішньої та безпекової

політики Кетрін Ештон.

Причин для такого результату дискусії щонайменше дві. Перша з них – суто технічна: 15 травня у Брюсселі має відбутися засідання Ради співробітництва ЄС-Україна, на якому очікують прем'єр-міністра України Миколу Азарова. Очікують його не просто так, а з гарними новинами, які дадуть можливість далі розвивати відносини.

Продовження на стор. 2

Новий Шлях

The New Pathway Publishers, Limited
145 Evans Ave., Suite 210,
Toronto, Ont., M8Z 5X8 Canada

Publications mail agreement No. 40005756

Унікальна злочинність української влади

У світовій історії навіть не знайти такого прикладу. Аби державна влада, обрана загально більш-менш у демократичний спосіб, так жорстко, а то навіть жорстоко, переслідувала та обкрадала свій народ. Виходить правдиво, як у нашій мудрій народній приказці: “За моє жито мене ж і бито”. Розуміючи нині, що в разі чесних виборчих перегонів можновладці вже не втримаються нагорі, ці зрадники власної людності залякують та переслідують опозицію, усіх, хто виступає проти їх свавілля.

За порівняно короткий час свого існування антиукраїнська олігархічна кліка зуміла загребти під себе законодавчу, виконавчу і навіть судову гілки державної влади. Тепер

Верховна Рада в Україні не більше, як ганчірка під печаткою “гаранта”. А Конституція перетворена на повію, котра згодна на будь-яке розпутство заради інтересів “донецьких”. Судової системи як такої взагалі не існує. Бо свої вирокі судді виконують не за законом, а за наказом згори. Яскравий тому приклад – доля колишнього прем’єр-міністра уряду країни Юлії Тимошенко. Жменька прихильників нинішньої, з дозволу сказати влади, котра після своїх безчинств відштовхнула від себе навіть більшість виборців Донбасу, і та купка ортодоксів-українофобів розуміють, що суд над Тимошенко – це не просто фарс, а політична розправа над сильним і впливовим суперником

біло-голубих.

Чимало нині з життя української спільноти нагадує сталінські роки. Огиду, наприклад, викликають штучні возвеличення “професора”, який нині фактично не має жодної соціальної бази у країні. Окрім хіба що найближчої рідні та пари-другої олігархів. Як гіркий жарт сприймає пересічний українець передвиборче гасло нинішньої влади “Покращення вже сьогодні”. Так, воно для них настало, хоч і до того почувалися незле. А для тебе?! А для мене?! На свавілля та беззаконня у державі, на все більші нестатки і неможливість нормально працювати сьогодні нарікають буквально всі – від двірника до бізнесмена.

Ця влада ніколи не була і не може бути українською. Бо вони служать не нам з вами, а московським князям. Холуї за духом і ниці вони торкаються своїми брудними лапами навіть найсвятішого в нашій історії. Уявімо на мить, що якийсь достойник в Ізраїлі заперечив би єврейсь-

кий Голокост. Його, напевно, просто би порвали на ганчірки розлючені люди. А наш Голодомор на догоду московським імперським діячам фактично заперечив у Брюсселі той, хто найперше покликаний відстоювати і нашу пам’ять, і нашу духовність. Чи є більша ницість?! Адже в такий спосіб він, малоосвічений і примітивний, образив мільйони і мільйони українців не лише мертвих, а й живих. Бо практично немає в Україні родини, котра б не віддала страшну данину смерті у 1932-1933 роках. Та ще страшніше і більш боляче від того, що далеко не всі нині у країні суцільно усвідомлюють це. Невже їх може навчити лише повторення трагедії?!

Дорогий співвітчизнику, нам жити разом далі. Нам і нашим дітям та онукам. Подумай про те, що ми тобі зараз нагадали, що ти сам знаєш щодень у нестатках та беззаконні з цією “владною”. Кріпко, по-козацькому подумай перед тим, як опустити свій бюлетень у виборчу скриньку восени цього року...

45 років у підтримці українських національних інтересів

Підтримайте Травневу акцію 2012 р. Світового Конгресу Українців

Ми переконані, що всім українцям треба забезпечити:

- повний захист людських прав та основних свобод;
- можливість розвивати українську культуру та
- доступ до україномовної освіти.

Ми переконані, що світова українська спільнота повинна й далі сприяти:

- утвердженню незалежності України;
- демократизації України та
- інтеграції України в європейське суспільство.

Світовий Конгрес Українців (СКУ):

- активно підтримує розвиток українських громад у світі;
- пов’язує їх з Україною;
- привертає увагу провідників міжнародної спільноти до вирішення українських питань на користь нашого народу.

Наші успіхи

- стратегічна кампанія з підвищення обізнаності міжнародних політичних провідників про порушення прав людини і погіршення стану демократії в Україні;
- всебічне сприяння парафуванню 30 березня 2012 р. Угоди про асоціацію між ЄС і Україною (зустрічі президента СКУ з високопосадовцями ЄС і країн проживання української діаспори, тематичний виступ на засіданні Комітету парламентського співробітництва ЄС-Україна та письмові звернення);
- сприяння Об’єднанню Українців Польщі у припиненні дій щодо закриття української початкової школи в с. Мокре, Польща;
- меморандум про співпрацю з 5 телеканалом в Україні у заснуванні щотижневого тележурналу про українську діаспору “Українська громада”;
- успішний Форум української молоді діаспори “Київ-2011” за участю молодіжних провідників із 30 країн світу, співорганізатором якого стала Конференція Українських Молодечих Організацій СКУ.

Ми переконані, що нас і далі об’єднують спільні національні цінності.

Ваша пожертва допоможе СКУ продовжувати діяльність у розбудові міцної, процвітаючої та об’єднаної української спільноти.

Зробіть Вашу пожертву сьогодні!

Світовий Конгрес Українців,
145 Evans Ave., Suite 207 Toronto ON M8Z 5X8 Тел. 416-323-3020

Лист до редакції

“Учора був найсумніший день мого життя – я похоронив свою маму. У час, коли я останній раз поглядав на її обличчя, різні спогади зринали у моїй пам’яті. Я пригадав собі часи, коли я планував зателефонувати до мами та запитати її, може, вона чогось потребує, але дуже рідко це робив.

Я пригадав собі вечори, коли няня нашої дитини в останній хвилині відмовлялася прийти до нас. Тоді ми завжди кликали маму, і вона ніколи не сказала, що в неї інші плани, інші заняття, вона ніколи не відмовилася прийти. При таких нагодах я завжди постановляв собі, що з вдячності, при найближчій нагоді, куплю для мами квиток до театру і візьму її зі собою, але ніколи цього не зробив.

Я пригадую собі день, коли я стрінув маму в пекарні. Її зимовий плащ був витертий, сходячий, і я вирішив взяти її до крамниці і купити їй новий плащ, але завжди був

зайнятий і не мав часу для мами. Я пригадую собі останню річницю її народження. Ми послали їй вазоник азалій, але ми не відвідали її, бо того дня були футбольні змагання.

Я пригадую собі останню зустріч з мамою, а було це на весіллі мого племінника. Вигляд її обличчя був сумний, знеможений, і я сказав собі: мушу послати маму на Флориду, щоб вона там відвідала свого брата і хоч трохи погрілася на сонці, але я ніколи не купив їй квитка на дорогу.

Якби я міг повернути час і годинник! Я купив би мамі той плащ, взяв би її до театру, провів би з нею кожну річницю її народження і вислав би її на відпочинок, куди б вона не забажала. На жаль, вже запізно, і в мене серце болить, що я не вчинив цього для своєї мами.

Прошу помістити в газеті цього листа! Можливо, як я побачив би такого листа у пресі, я інакше ставився б до моєї мами”.

IATA
ACCREDITED
AGENT

Since 1965

tico.ca
1435983

BLOOR TRAVEL

Літаком чи кораблем – кращі ціни Вам знайдем!

Air Tickets

Hotel Reservations

Car Rentals

Train Tickets

All Inclusive Holidays

Cruises

Travel & Visitor Insurance

Tel. **416-535-2135**

email: **info@bloortravel.ca**

2336A Bloor Street West, Suite 200, 2nd floor

President of Kyiv Mohyla Academy Dr. Serhiy Kvit Visits Toronto and Ontario

Dr. Serhiy Kvit, the dynamic President of the National University - Kyiv Mohyla Academy (NaUKMA) will be in Toronto and Southern Ontario from May 20th to 30th, following speaking and fundraising visits to both Australia and the U.S. The Academy is one of the most prestigious and highly respected universities currently in Ukraine, primarily owing to its aggressive program of adopting European and international standards and practices for post-secondary education.

Regrettably, this approach has also put it at odds with the Ukrainian government and its current reactionary Minister of Education, Dmytro Tabachnyk. Over the past two years, the government has significantly cut its support grants to NaUKMA, and has mounted a concerted effort to try and reverse many of the progressive steps that the University has taken to bring it in line with educational standards and policies practised in the West. The University is well known for its stringent qualifying entrance exams and the widespread use of English as the second language of teaching for many of its courses. The Ministry has sought to reverse these innovations and to further curb the University's autonomy by introducing a restrictive law on post-secondary

education that is reminiscent of repressive Soviet era controls. So far, the University has managed to fight off these administrative attacks, however, the government is showing no sign of letting up in its attempts to bring NaUKMA to heel.

On the positive side, NaUKMA's enrolment continues to grow as well as its reputation as Ukraine's most highly regarded and sought after university. It has introduced the first internationally recognized PhD program of any university in Ukraine, and succeeded in 2011 in increasing its international rating among the world's finest universities. Further, the University continues to renew and expand its historic landmark campus in Kyiv's Mohyla precinct.

Dr. Kvit's visit is being sponsored by the Canada Ukraine Foundation (CUF) which has been a strong supporter of NaUKMA for the past 17 years, having raised over \$700,000 for the development of the University during that time. CUF is hoping to raise additional significant funds for the development of the Kyiv Mohyla Academy during this visit of Dr. Kvit to Toronto, Hamilton, and other centres in Southern Ontario, from the Ukrainian community in general, and from private donors and benefactors.

Dr. Serhiy Kvit

CUF has arranged a full programme for Dr. Kvit and his Vice President Liudmyla Diachenko for the following cities, at the following times:

- Sunday, May 20, Toronto, NaUKMA Alumni Event, 4:00 pm.
- Tuesday, May 22, Fundraiser Event – host James Temerty, 6:30 pm.
- Wednesday, May 23, Toronto, KUMF Gallery, 2118A Bloor St. W, 7:30 pm.
- Thursday, May 24, Hamilton, TBA
- Friday, May 25, London, Ukrainian Centre, 247 Adelaide St. S., 6:00 pm.

Dr. Kvit will be speaking on not only the current challenges that NaUKMA is facing as it strives to be the best post-secondary institution in Eastern Europe, but also on the contemporary political situation in Ukraine, the upcoming parliamentary elections, the commemoration of the Holodomor, and the perilous state of journalism in his country. Information on these events and other details of Dr. Kvit's visit may be obtained by contacting Bohdan Myndiuk (Tel.: 416-418-9609) or by e-mail mytram@hotmail.com

These details are also available on the CUF web page – www.cufoundation.ca.

According to Bob Onyschuk, President of CUF, the Kyiv Mohyla Academy is to Ukraine, both historically and academically, what Oxford and Cambridge are to England.

At a time when the Academy is under attack by the reactionary forces of the Yanukovych regime, it is highly important that Ukrainians throughout the world lend it their support, both morally and financially. Mr. Onyschuk emphasized that all contributions for projects that CUF is engaged with in Ukraine are tax deductible.

Volodymyr Kish, National Executive Member, Canada Ukraine Foundation

British Expert Speaks on Challenges and Prospects of Ukrainian-Russian Relations

The forty-sixth Shevchenko Lecture was held at the University of Alberta in Edmonton on March 9, 2012. The co-organizers of this prestigious event, the Canadian Institute of Ukrainian Studies and the Ukrainian Professional and Business Club of Edmonton, were privileged to host a distinguished guest speaker from the United Kingdom, James Sherr, whose subject was "Ukraine and the Russian Question." A senior fellow of the Russia and Eurasia Programme at Chatham House (London), he came to Edmonton from Ottawa, where he took part in an international conference: "Ukraine at the Crossroads" held March 7-8.

In his presentation, Mr. Sherr analysed the Russian factor in the current Ukrainian historical and political situation. Speaking about the legacy of Kyivan Rus', which Russians claim as the wellspring of the imperial tradition constructed by their eighteenth-century tsars, he noted that while some specifics of the Russo-Ukrainian relationship may have changed with Ukraine's declaration of independence in 1991, its fundamental nature has not. He referred in particular to the complex issue of identity, which has been at the core of recurring tensions between the two nations. Citing Vladimir Putin's recent article on the national

James Sherr presenting the forty-sixth Shevchenko Lecture in Edmonton

question in Russia, Sherr noted its concept of a common Russian civilization with the Russian nation as its constituent core. This notion has invariably served to justify imperial expansion into neighboring regions.

Mr. Sherr argued that there have been no significant changes in Russia's attitude toward Ukraine since the collapse of the Soviet Union. Recovering from what in Putin's words was the "greatest geopolitical catastrophe of the Twentieth Century," today's Russian leadership seeks to restore Moscow's former "sphere of influence" and recapture the proud past of the Russian Imperial State. The

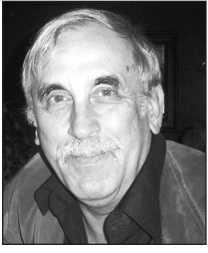
recent war with Georgia, the territorial provocations at Tuzla, the use of energy as a political tool, and attempts to thwart Ukraine's European aspirations are all indications of Russia's real intentions with regard to Ukraine. Russia certainly feels threatened because of its loss of superpower status, said Mr. Sherr, but this threat is directed primarily against its imperial legacy and identity, as well as its increasingly authoritarian political culture. Putin's anti-Western attitude and traditional Soviet-era beliefs strike a responsive chord with many Russians, which allows him to advance his current political agenda, while Europe and other Western countries are preoccupied with their own economic and political problems.

Mr. Sherr argued that it is in the best interest of the Euro-Atlantic democracies to preserve an independent Ukraine and promote the development of its civil society and cultural institutions. He emphasized that Ukraine's sovereignty must be respected in accordance with international law. From his own experience, he noted major differences between Russian and Ukrainian worldviews, such as the contrasting embrace of power versus a distrust of it, centralization versus regionalism, and Eurasianism as opposed to Europeanism. A democratic and European Ukraine would thus serve as a model to democratize Russia, which will otherwise remain a source of authoritarianism in the region.

In the end, Mr. Sherr reached the somewhat paradoxical conclusion that the greatest threat to Ukraine is Ukraine itself. Despite ongoing attempts by the West to encourage political and economic reforms facilitating integration

into the European Union, Ukraine has largely squandered these opportunities, which were most plentiful in the 1990s and after the Orange Revolution. It failed to act on its proclaimed European aspirations, entailing a market economy and political democracy, and remained mired in post-Soviet inertia, a non-transparent business culture, and a drift toward authoritarianism. Although Ukrainian oligarchs are already closely involved in European businesses and institutions, and many are keen to have a closer relationship with Brussels, Mr. Sherr suggested that President Viktor Yanukovych is prepared to do whatever is necessary to remain in power and would sooner be President of a country under Russian domination than oversee Ukraine's integration into Europe only to lose the Presidency.

Between 1995 and May 2008, James Sherr was a fellow of the former Conflict Studies Research Centre of the Defence Academy of the United Kingdom and is a member of the Social Studies Faculty of Oxford University. He has been a long-standing advisor to governments in the UK, the EU, and to NATO, and has advised Ukraine for many years on defence/security sector reform and related issues. At present, his activity is evenly divided between Russia and Ukraine. He is a regular participant in the Harvard JFK School Black Sea and Russia Security programs and is a member of the Valdai Club. His publications include *Russia and the West: A Reassessment* (UK Defence Academy, 2008) and *The Mortgaging of Ukraine's Independence* (Chatham House, 2010). His Chatham House monograph *The Ends and Means of Russian Influence Abroad* will be published in the spring of this year.

The View From Here

By Volodymyr Kish

Ukrainians and Politics

Ukrainians are good at a lot of things. Embedded in our history, ethos and culture are many things that we can indeed be proud of. That fertile “Land of Eden” north of the Black Sea has been the spawning ground of many of the developments that our modern global civilization is based on. The one thing that I am convinced we have always been and continue to be terrible at is politics. Regrettably, it has always been thus. For a brief couple of centuries a thousand years ago, the Kyivan Rus State shone as one of the strongest and most developed societies on this planet. It was not to last. To be sure, the Mongol invasions played a major role in the downfall of Kyivan Rus, but the lack of unity and cohesiveness amongst the many descendants of Volodymyr the Great, who squabbled and fought each other as much as they fought their external enemies, certainly did not help.

In the centuries that followed, Ukraine was beset by enemies from all sides. From time to time, Ukraine was blessed with leaders such as Bohdan Khmelnytsky who managed for brief periods to unify the squabbling Ukrainian masses, but such times were short lived. For most of the past seven centuries, Ukrainians have been divided among religious, regional and political lines, making them easy prey for their Russian, Polish, Turkish and Tatar neighbours. Somehow, Ukrainians never managed to learn the essential lessons of power politics that Poland and Russia became so good at.

Fundamental to this was a strong sense of national unity and an effective centralized state structure. Through most of the Second Millennium AD, this was in the form of well-established feudal structures with a powerful monarchy and entrenched nobility. Subsequent to the Mongol invasions, these were completely destroyed in the Kyivan Rus State and never re-established. Ironically, when Ukrainians eventually managed to regain political and military control of their lands under Khmelnytsky, the strongly democratic and revolutionary nature of *Kozak* society precluded the return of any kind of feudal system. This left them extremely vulnerable to their strong feudal and predatory neighbours. Their idealism was commend-

able but their timing from a geo-political perspective was all wrong.

The really sad thing is that in today's circumstances, when the world is consistently evolving towards more democratic norms, Ukraine has reverted to a feudal system of government. In this, of course, Ukraine is not alone. Russia and Belarus are currently also being governed by absolute “monarchs” who have established a quasi-modern feudal system of government. All power and wealth rest with an elite chosen few that in olden days would have been called aristocrats, and today are better known as oligarchs.

This has been made possible by the fact that though the majority of the Ukrainian population is of a democratic and progressive bent, who simply cannot find a way of translating that into political power, Ukrainians seem unable to form effective majority political parties. It seems that Ukrainians are afflicted with a historical political virus that causes us to prefer someone else to run our affairs because we can't agree amongst ourselves as to which “version” of Ukrainian nationalism is the “correct” one.

Ukrainians have certainly had the opportunity in the past century to become masters in their own house, but each time we have managed to squander the opportunity through division and infighting. We missed a golden opportunity in the aftermath of the Bolshevik Revolution when we couldn't unite under Petliura. We missed another during the Second World War when the Bandera – Melnyk split greatly undermined the effectiveness of the *OUN* movement. We did it again after the Orange Revolution when petty political egos and idiotic political squabbles handed Ukraine on a platter to the Party of Regions kleptocrats.

This fall, yet another opportunity is coming up to test our political maturity when Ukraine holds parliamentary elections. President Yanukovich and the Party of Regions have done such an abysmal job of ruling over the past few years, that there is no way they could possible win. Except of course if the Ukrainian political opposition does what it has done since time immemorial and spends more time fighting itself rather than the enemy...

Inevitability of Regime Fraud in Elections

By Alexander J. Motyl

At a recent meeting with David Kramer, the Executive Director of Freedom House, President Viktor Yanukovich “underlined” that the parliamentary elections scheduled for October 2012 “will take place honestly and openly.”

Don't believe him for a millisecond. It's not just that Yanukovich has a decidedly casual relationship with the truth. It's that he and his Party of Regions know three things that all Ukrainians also know: that absolutely everything depends on their winning the elections, that they will never win in fair and free elections, and that the only way they can square that particular circle is by cheating.

The elections matter for two reasons. First, the fewer Regionnaires become deputies, the more Regionnaires will be open to prosecution for corruption, malfeasance, theft, and thuggery. Everyone in Ukraine knows that a seat in Parliament is the only real guarantee of immunity for crimes committed inside and outside that august institution. So it's small wonder that the going rate for a slot is up to a million dollars. What looks like a lot of money to you and me is peanuts for the crooks that occupy the Ukrainian parliament's empty seats. Now, most Ukrainian parliamentarians have been known to line their pockets for years, but Regionnaire avarice takes the cake, both because they run the entire country and have nothing to fear from anybody, and because the greed of provincial politicians who finally make it to the big city probably exceeds that of non-provincial politicians with some sense of decorum.

Second, Yanukovich's chances of getting re-elected as President depend directly on continued Regionnaire control of Parliament. A recent public opinion survey by the Rating Sociological Group shows him losing in hypothetical run-offs against every respectable democratic politician: 30 percent to 36.6 percent against the imprisoned Yulia Tymoshenko, 29 percent to 38.1 percent against Front of Change leader Arsenii Yasteniuk, and 28.1 percent to 36.6 percent against boxer-turned-politician and head of the Ukrainian Democratic Alliance for Reform, Vitaly Klychko. Yanukovich manages to beat only his extremist alter ego: the head of the Svoboda party, Oleh Tyahnybok, by 31.2 percent to 24.4 percent. Now that most Ukrainians realize that Yanukovich is little different from the Regionnaires that misrule Ukraine, his chances of reversing these trends by the time of the next presidential elections in 2015 are nil.

Dictatorship is appealing, but it'll never work in a big country whose people hate you so passionately. That leaves shenanigans, and the primary form of manoeuvring back into office is to have Parliament change the constitution and

assume responsibility for electing the “Prez”. But you see the problem. If the opposition controls Parliament after October 2012, Yanukovich will have to face the voters in 2015 on his own merits, and it's pretty clear that Ukraine's next leader will then be President *Anybody-But-Yanukovich*.

Which brings us back to the parliamentary elections of October 2012. Since the Regionnaires are as unpopular as Yanukovich, their chances of winning a constitutional majority of 300 of 450 seats are zip if they play fair and square. Of course, fair play is antithetical to the Regionnaire mind-set, so expect anything but in the run-up and during the ballot. They've already begun gerrymandering districts, placing their people in charge of election commissions, buying off the opposition, and setting up dummy candidates and dummy parties. The latest Regionnaire gimmick was to get the Constitutional Court to limit the voting rights of Ukrainians living abroad. Since there are some five to six million such adult Ukrainians, many of whom have adopted Western values, the ruling is a transparent attempt to lower the democratic opposition's vote total. But fraud is unlikely to work. After all, even if, as New York City's Boss Tweed famously said, you vote early and often, no one will believe that a party with 16 percent voter support could possibly win an election. Heck, you can falsify 5 to 10 percent of the vote with impunity, but can you get away with 30 to 40 percent? No way.

Worse, the world will be watching these elections very carefully. The Europeans will want to know whether Yanukovich's supposed desire to join Europe will be reflected in actual procedures. Russian democrats will want to know whether Yanukovich will try to emulate Vladimir Putin. The Americans will expect fair and free elections as a sign of the Yanukovich regime's willingness to atone for its imprisonment of democratic politicians.

Ukraine's President and ruling party are caught between a rock and a hard place. If they don't cheat, they lose. If they do cheat, they also lose. Given such unenviable prospects for Regionnaire rule, expect Yanukovich's cronies to resort to targeted violence and intimidation and develop contingency plans. Don't be surprised if, like Yulia Tymoshenko, more democratic politicians get beaten up. Don't be surprised if, as in Dnipropetrovsk, more bombs go off. And don't be surprised if the Regionnaires intensify their theft of anything that's not screwed to the floor, smuggle sacks full of dollars to the West, and go on a real estate shopping spree in London, Paris, Vienna, and The Riviera.

Most of all, don't be surprised if the Regionnaires cheat for all they're worth. And, after all they've purloined these last two years, they're worth trillions.

Керівник програми –
Любомира Матвіячук

Радіо програма “Поступ”
у прямому ефірі

Щонеділі 8-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9 (CIRV)

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Tel.: 416-671-1805 Fax: 416-628-5156 lyubomyram@yahoo.com

Mina's Story - A Doctor's Memoir of the Holocaust - Ukrainian Edition Launched in Toronto

The Ukrainian edition of *Mina's Story - A Doctor's Memoir of the Holocaust (Історія Міни - Спогади лікаря про Голокост)* was presented on May 1, 2012 at St. Vladimir Institute in Toronto. The event was organized by the St. Vladimir Institute, the Ukrainian Canadian Research and Documentation Centre, and the Ukrainian Jewish Encounter Initiative.

Mina's Story is an extraordinary account of survival and perseverance during the Holocaust. Mina, who studied medicine in Czechoslovakia, where she met her husband Dr. Leon Deutsch, lived in Warsaw and, when World War II broke out, went to Peremyshl, then to Borshchiv. Her parents and brother were murdered in Borshchiv by the *Gestapo*, after which Mina, Leon and their infant daughter Eva fled to the countryside. They and Mina's sister, Rachel, her husband, and son Philip Goldig were hidden in an underground bunker underneath a chicken coop for almost two years by two Ukrainian farmers, Krawczuk and Kukurudza. Both were posthumously honoured as Righteous Among the Nations by *Yad Vashem*. Dr. Deutsch's account of life in the bunker is especially powerful, as she describes, in harrowing detail, the dangers, privations, and fear the young families faced every day.

Lida Smylka, Cultural Director at St. Vladimir's, opened the evening with a short greeting in Ukrainian; the rest of the programme was in English. Dr. Frank Sysyn, Canadian Institute of Ukrainian Studies, spoke about the historical background of the lands of *Mina's Story*. In his presentation, Dr. Sysyn provided the audience with a nuanced and convincing account of the complex inter-ethnic relations between Poles, Ukrainians and Jews in Galicia from the Hapsburg

Empire to the years leading up to World War II, and the interactions between these ethnic groups and successive ruling regimes.

Dr. Jeffrey Kopstein, Acting Director, Centre for Jewish Studies, University of Toronto, spoke about *Mina's Story* in the broader context of the Holocaust. While the picture we have of the Holocaust is one of industrial, impersonal killing - the gas chambers of Auschwitz, the railroads to Buchenwald - this is in fact a partial and in some ways, deeply flawed picture. According to Prof. Kopstein, much of the violence and killing that took place was deeply personal and even intimate. Often, victims knew the people who would eventually kill them. Dr. Kopstein argued that our understanding of the Holocaust has changed in recent years due, in large part, to the huge amount of memoir literature that has become available, of which, in some ways, *Mina's Story* is emblematic.

The audience was honoured to have present several family members of the late Dr. Deutsch, who passed away in 2004. Dr. Eva Andermann, Dr. Deutsch's daughter, who survived the Holocaust as a young child with her mother, read excerpts from *Mina's Story*. Particularly moving were passages about family members who did not survive. She mentioned the help and advice Mina and her family received from a Ukrainian priest just before the return of the Soviet Red Army.

Philip Goldig, Dr. Andermann's cousin, who survived the Holocaust with the Deutsch Family, described how the family succeeded in getting the Kukurudza and Krawchuk families recognized as Righteous Among the Nations by *Yad Vashem*. Mr. Goldig shared with the audience the story of the reunion, after 65 years, of the families at the ceremony honouring the Kukurudza and Krawchuk families as Righteous Among the Nations, in Kyiv in 2009.

"After 65 years, the impact of this

emotional happening was something that we will remember for the rest of our lives. We kissed, we hugged, we cried, we laughed... People that risked their lives and the lives of their children in order to save another human being, these were our families, and these are the families that we hope to remember as long as we live."

Dr. Lisa Andermann, Dr. Deutsch's granddaughter, narrated a slideshow presentation of pictures of the Deutsch Family before and after the War, and later, in Canada, and of the family's return to Ukraine. Dr. Lisa Andermann also showed photos from the Righteous ceremony in Kyiv in 2009. Michael Prokaziuk, Dr. Lisa Andermann's husband, described the process of publishing the Ukrainian version of *Mina's Story*. It was published in Ukraine with the help of Dr. Leonid Finberg, by *Dukh i Litera*, and translated by Andriy Pavlyshyn.

Philip Goldig then chanted a memorial prayer for all those who perished in the Holocaust, as well as all the people who perished in similar tragedies all over the world.

The final speaker was Raya Shadursky, Director of Operations, Ukrainian Jewish Encounter Initiative, who summed up the evening. "Tonight has provided us with a greater understanding of one of the darkest periods of the 20th Century. It's also allowed us to know how important it is to keep the rescuer and survivor stories alive...The saving of one life is really the saving of many, and with Dr. Deutsch, the saving of her life was the saving of her children, her grandchildren, her great grandchildren...To you, we thank you for your story."

Mina's Story stands as a testimony to the triumph of humanity and kindness over evil and cruelty. A truly inspirational account, Dr. Deutsch's memoir is unique for its extraordinary detail and eloquence. The organizers wish to thank everyone who participated, especially the family of the late Dr. Mina Deutsch, in what was a moving and inspirational evening.

Both Ukrainian and English versions of *Mina's Story* can be purchased for \$15 through the Ukrainian Canadian Research and Documentation Centre, tel.: 416-966-1819, email: office@ucrdc.org.

Orest Zakydalsky,
UCRDC

- 1 - Raya Shadursky, Director of Operations, Ukrainian Jewish Encounter Initiative
- 2 - Dr. Frank Sysyn, Canadian Institute of Ukrainian Studies
- 3 - Dr. Eva Andermann, Dr. Mina Deutsch's daughter
- 4 - Dr. Jeffrey Kopstein, Acting Director, Centre for Jewish Studies, University of Toronto
- 5 - Philip Goldig, Dr. Mina Deutsch's nephew

Kozak
Aluminum & Roofing
Founded 1983

- покриття різних дахів
- інсталяція алюмінієвих дверей, обшивка (siding)
- бетонні роботи
- шліфування
- виготовлення вікон

Телефонуйте:
Богдан 416-622-1018
Cel. 416-505-2335
22 Dewitt Rd.
Toronto, Ont. M9B 3E1

Слухайте українську
ЩОДЕННУ радіопередачу

ПІСНЯ УКРАЇНИ
з радіостанції CJMR
на хвилях 1320

Від понеділка до п'ятниці—
7:30 до 8:00 ввечері
Субота і неділя—
5:00 до 5:30 пополудні

Керівник і ведуча програми
— Оксана Сидорчук Соколик

Телефон 416-536-4262

Daily Radio
SONG OF UKRAINE
P.O. Box 2, Station "D"
Toronto, Ontario M6P 3J5
Canada

“На перші гулі” в УНО

Довго думаючи, чим порадувати глядачів після такої запальної мексиканської Маланки в січні, актори українського драматичного театру “Сузір’я” вирішили звернутися до української класики. Саме тому 21 квітня у приміщенні Філії Українського Національного Об’єднання (УНО) відбулася прем’єра вистави Степана Васильченка “На перші гулі”. Вистава розпочалась під час Спільного Свяченого у Філії УНО Едмонтон.

Ідея поставити саме цю виставу виникла в директора “Сузір’я” Яніни Виговської, яка після довгих роздумів та переглядів уривків українських вистав натрапила на відеоролик з 5-го каналу про театральну студію “Гармидер” та їхню інтерпретацію вистави на польський лад.

Готувалися до вистави близько трьох місяців, продумуючи ролі, костюми, декорації та музичний

супровід. Акторський склад вистави був лише 5 головних акторів та близько 10 другорядних. Головні ролі у виставі зіграли: Маріанна Сех (Олена – дівчина, яку батьки не пускають на вечорниці), Максим Безнощенко (Савка – впертий батько Олени, який до кінця вистави не дозволяє дочці дівувати), Яніна Виговська (Василина – мати Олени, яка наче не проти, щоб дочка дівувала, але залишає останнє слово за чоловіком), Віталій Сторожук (Тиміш – запальний хлопець, по вуха закоханий в Олену), а також Сергій Шевцов (дід Саварин – представник старого покоління, який з жалем згадує своє парубкування). Отож, про що ця вистава? Нічого нового та неймовірного, а навпаки – стара, як світ, тематика: конфлікт між батьками і дітьми. Цікаво, але ця вистава актуальна й нині! Як висловила Маріанна Сех під час

Під час Спільного Свяченого у Домівці Філії УНО Едмонтон

Зліва направо: Маріанна Сех, Максим Безнощенко, Яніна Виговська

однієї з репетицій: “Це ж історія мого життя і мого власного дівування, навіть грати нічого не потрібно, просто згадаю, як все було...”

Варто зазначити, що вистава відбулася під час Спільного Свяченого в УНО, де унівці з родинами, разом з гостями Домівки,

спочатку поласували надзвичайно смачним Великоднім обідом з “Марусиною Кухні” під керівництвом пані Марії Гошко та її помічників, а пізніше налаштувались на перегляд вистави.

Продовження на стор. 15

Зліва направо: Маріанна Сех і Віталій Сторожук

Карате – це характер

Тільки закінчився у березні Національний чемпіонат Канади з карате, як знову почався новий етап змагань Онтаріо Grand Prix I, який відбувся 15 квітня. Вихованці Клубу Філії Українського Національного Об’єднання Shotokan Karate-Do брали у ньому участь, і їх виступи

були успішними. Так, особливо хочеться відзначити дитячу групу, де серед дівчат порадувала своїми сміливими виступами і отримала перемогу Софія Моргало, яка завоювала 1-ше місце з куміте і 3-те – з ката. Також добре виступив серед хлопчиків Максим Куприч,

Зліва направо: Юрій Станів, Богдан Хоп’як, Настя Вітковицька, Василь Лучків, Віталій Кришук, Ярема Варгол, Соломія Моргало, тренер клубу Микола Шишко

який здобув 3-тє місце з куміте і 3-тє – з ката. Дитяча група, зокрема серед хлопчиків, була великою – понад 30 дітей, і щоб вибороти 3-тє місце, Максимові треба було проявити хист, здібності і тактику.

Позитивного відгуку заслугове група юнаків і дівчат нашого Клубу у віці від 13 до 18 років. Це Анастасія Вітковицька, Віталій Кришук, Юрій Станів, Василь Лучків і Ярема Варгол – усі 3-тє місце з куміте, Богдан Хоп’як і Соломія Моргало – обоє 1-ше місце з куміте.

Хочеться нагадати всім

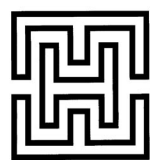
учасникам змагань та прихильникам карате, що цей вид спорту формує характер, тобто розвиває ваші психологічно-фізичні якості, які необхідні вам у житті. Отже, займайтесь карате, беріть участь у змаганнях – і ви пізнаєте свій характер.

Дякую всім учасникам змагань – вихованцям нашого Клубу і бажаю успіхів у наступних чемпіонатах.

*Микола Шишко,
головний тренер Клубу УНО
Shotokan Karate-Do*

Менеджер клубу Жанна Шишко з учасниками змагань. Зліва направо: Михайло Отрошенко, Максим Куприч, Стефан Ковальчук, Денис Полютов

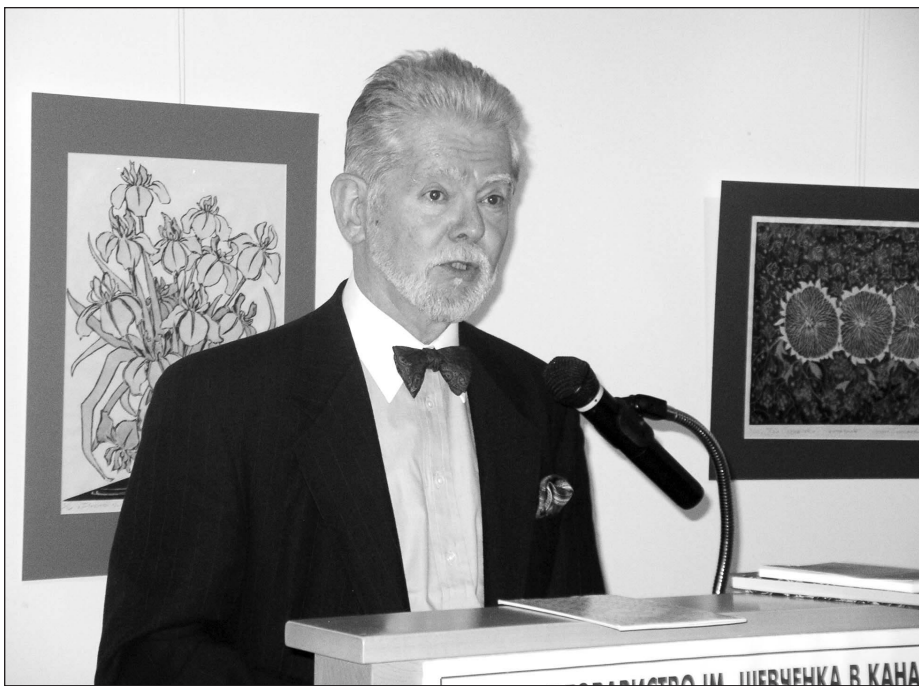
“Гайдамаки” Шевченка – старі проблеми і нові перспективи

Під такою назвою відбулася Шевченківська доповідь НТШ в Торонто, що її прочитав 23 березня професор Гарвардського Університету Григорій Грабович. Доктор Грабович є одним із найавторитетніших літературознавців у сучасному світі. Його оригінальні, часто контroversійні, а водночас глибоко виважені наукові концепції не один раз викликали запальну полеміку не лише серед науковців, а й у широких колах читачів – згадаймо хоча б сенсацію, викликану його книгою про Шевченка “Поет як міфотворець”. Отож, цілком зрозумілим виявився надзвичайний інтерес до його доповіді, присвяченої “Гайдамакам”. Вибір теми був не випадковий: поема Шевченка “Гайдамаки” побачила світ рівно 170 років тому, в березні 1842 року. До цієї ювілейної дати проф. Грабович, разом з НТШ ім. Шевченка в Америці, підготував факсимільне видання поеми – до речі, перше від часу її початкової публікації. Видання супроводжується двома аналітичними працями – Григорія Грабовича та Олеса Федорука. З головними тезами своєї наукової розвідки проф. Грабович і ознайомив присутніх на засіданні НТШ в Торонто.

На думку проф. Грабовича, навколо “Гайдамаків” Шевченка створилася досить парадоксальна ситуація: з одного боку, це одна з найвідоміших поем Шевченка; з другого – її наукове усвідомлення на сьогодні залишається цілковито недостатнім. Розглянувши критичну літературу, присвячену поемі, проф. Грабович прийшов до висновку, що найцікавіші думки про неї висловлювали сучасники та безпосередні наступники Шевченка – Куліш, Драгоманов, Франко; найменш цікавими, трафаретними є коментарі радянської доби.

Для всіх, хто знайомий з поемою “Гайдамаки”, очевидним є те, що твір цей справді дуже нелегкий для осмислення та інтерпретації. Проф. Грабович запропонував цілу низку нових, свіжих ідей, що проливають світло на складну будову поеми та допомагають зрозуміти її суперечливі образи. Наприклад, на думку доповідача, в поемі є два оповідні голоси: кобзаря – мужика-простолюдина, що переповідає події так, як їх зберегла народна пам’ять, і поета – панича-інтелігента, який з жахом сприймає ці події, а все ж переказати їх мусить, бо цього вимагає його сумління.

Один із найскладніших аспектів поеми – її етичний вимір. Справді, з точки зору сучасної моралі важко виправдати такі криваві сторінки твору, як різня в Умані, а особливо вбивство Гонтою його невинних синів-католиків (останнє було доведене істориками як неправдивий

Професор Григорій Грабович під час доповіді в Торонто

– Дарія Даревич

факт, бо Гонга дітей не мав). Однак проф. Грабович пояснює ці моменти Шевченковим посиланням до етосу Старого Завіту: біблійна тотальна Божа кара, жертвоприношення, пролиття невинної крові – все це надає поемі справді таки велетенського масштабу та апокаліптичного виміру.

Для чого потрібні Шевченкові такі жахаючі сильні образи та засоби? Чи береться поет за реконструкцію об’єктивних історичних фактів,

на що, здавалося б, наштовхує вибір жанру твору – історична поема? Ні, вважає дослідник, Шевченкові тут важливе щось зовсім інше – та цілісна “свята”, сакральна “правда”, що її він чув від свого діда і що її зберегла пам’ять народу від покоління до покоління. Отже, Шевченко тут свідомо береться за відтворення, а одночасно і наново творення колективної пам’яті свого народу, пробудження її від багатолітньої амнезії та водночас

забезпечення її тягlosti в майбутньому. У цьому – збереженні колективної пам’яті нації як запоруки її неповторної ідентичності – вбачає Шевченко свою місію як національного поета.

Як висновок, проф. Грабович підкреслив надзвичайно важливе, ключове значення поеми “Гайдамаки” для Шевченкової творчості. “Гайдамаки”, наймасштабніший твір поета, з’явилися одразу ж після “Кобзаря”, – цим твором Шевченко спішив закріпити за собою роль національного поета України. Грабович тут слушно привівняв Шевченка до його сучасників – Пушкіна і Міцкевича, що зробили подібний крок, звернувшись до історії своїх народів у творах “Борис Годунов” (Пушкін) і “Пан Тадеуш” (Міцкевич). Відгомони головних мотивів “Гайдамаків” знаходимо і в його пізніших поемах: “Холодний Яр”, “Посланіє”, “Варнак”, “Швачка”, “Подражаніє Ісаї” та інших.

Як завжди, надзвичайно цікава доповідь проф. Грабовича викликала багато питань, жваву дискусію і непереможне бажання знову читати справді-таки нев’янучу поезію Шевченка.

Даріа Турчин-Дувірак,
пресовий референт НТШ

Конференція про УПА у Нью-Йоркському Університеті

Заходами Центру Американсько-Українських Відносин, Українського Конгресового Комітету Америки, Організації Оборони Чотирьох Свобід України і Товариства Вояків Української Повстанської Армії 3 травня ц. р. у Нью-Йоркському Університеті відбулася конференція в 70-ту річницю створення Української Повстанської Армії під заголовком „Нескорені: Спадщина Української Повстанської Армії (1942-1950)”.

Конференцію відкрив і нею провадив голова Центру політолог Володимир Зарицький, який вказав на важливу історичну роль УПА, а також підкреслив її винятковість серед партизанських рухів і армій недержавних народів своєю чисельністю та довготривалою боротьбою.

Головну доповідь виголосив колишній головний архівіст Служби безпеки України та директор Дослідного Центру визвольної боротьби України Володимир Вятрович, який в обширному виступі на українській мові, що перекладав Микола Грицьковян, представив визвольну боротьбу українського народу, зокрема на Західній Україні, після програніх Визвольних Змагань

1918-1920 років від створення Української Військової Організації аж до кінця довголітньої боротьби УПА, яку організувала Організація Українських Націоналістів та яка, за радянськими архівами, відбула останній бій з ворогом щойно у 1960 році. Доповідач, визначний знавець цього періоду історії, використовував інформацію з націоналістичних джерел, але й зосереджувався також як архівіст на матеріалах з радянського архіву. У доповіді було чимало нової цікавої інформації, а також аналітики в історичному порівняльному контексті. За радянськими обчисленнями, майже півмільйона осіб були вбиті, арештовані чи заслані за службу в УПА або допомогу їй.

Опісля виступали співбесідники, які доповнювали головну доповідь окремими підтемами, все у стосунку до УПА. Старший науковий співробітник Інституту Етнології Національної Академії Наук України Оксана Кісь сконцентрувала увагу на ролі жінок в УПА. Провідний науковець Інституту Історії Національної Академії Наук України Оксана Юркова представила діяльність свого інституту щодо

УПА, зокрема ознайомила присутніх з інтернетною сторінкою інституту. Старший науковець Шкільної Ради штату Пенсильванія Ігор Мірчук зосередився на людських ресурсах та інфраструктурі, на які покладалася УПА, вказуючи, зокрема, на унікальність цього українського партизанського руху, який діяв виключно на підставі допомоги власного народу та без підтримки чужинців. Голова Світової Конференції Українських Державницьких Організацій Аскольд Лозинський змалював образ УПА на підставі західної публіцистики, не-українських джерел, зокрема у площині її чисельності та довготривалості, а також вплив на майбутні покоління – спершу серед в’язнів радянських ГУЛАГів, а також пізнішої діяльності т. зв дисидентського руху.

Після перекуски відбулася жвава дискусія. Треба відзначити велике зацікавлення учасників. Конференційний зал, де відбувалася конференція, був переповнений українцями та не-українцями старшого і навіть доростаючого віку.

Пресова Референтура ООЧСУ

Ювілейний концерт Олега Криси

10 червня відбудеться в Торонто ювілейний концерт світової слави українського скрипаля Олега Криси. Чому ювілейний? На початку червня музикант відсвяткує своє 70-ліття від дня народження. А народився на Волині-Холмщині під час Другої світової війни. По війні родина переїхала до Львова, де він почав вчитися гри на скрипці. Познайомившись зі скрипалем, одеситом Давидом Ойстрахом (1908-1974), вступає до Московської Консерваторії 1960 р., де студіює з ним до 1967 р. Вже 1963 р. здобуває перше місце на конкурсі ім. Паганіні в Італії. По закінченні Московської Консерваторії починає довголітню концертну кар'єру разом із дружиною Тетяною Чекіною. Того ж року стає солістом і викладачем у Києві. За свою працю отримує звання заслуженого артиста України у 1970 р. Рік пізніше виступає в Карнегі Гол у Нью-Йорку. 1973 р. повертається до Москви, де продовжує свою працю як соліст і викладач. А 1977 р. стає членом квартету ім. Бетховена.

На початку "перестройки" в Радянському Союзі 1988 р. Криси з родиною виїжджає до Америки. У 1989 р. разом із дружиною стають викладачами у Школі Істман (Eastman) в Америці. Розпочинається світова концертна

Олег Криси і Тетяна Чекіна

діяльність подружжя. Протягом останніх 25 років не раз відвідували Торонто. Крім сольової кар'єри, Олег Криси разом із сином Петром творить новий струнний квартет ім. Леонтовича. У репертуарі скрипаля європейська класика, твори українських композиторів та композиції,

спеціально написані для виконавця. Його виконання записані різними фірмами звукозапису – Melodiya, BIS, Triton, Olympia, Amadis, Polskie

Nagranie, Russian Disc і TNC (фірма українського композитора Вірка Баля).

Щоб відзначити своє 70-ліття та 45 років концертної праці, Олег Криси виступатиме у різних містах світу. **В Торонто його концерт відбудеться 10 червня, о 3 год. пополудні, у Пластовій Домівці ім. Гуцуляків, 516 The Kingsway.** Цей концерт пов'язаний зі 100-річчям Пласту. Як завжди, його дружина буде при фортепіано. Програма складатиметься із творів італійських, французьких, польських та українських композиторів. Буде виконана "Друга Соната для скрипки" оп. 94а Сергія Прокоф'єва (1891 – 1953), написана для учителя Криси – Давида Ойстраха. Теж прозвучить триптих Євгена Станковича "На Верховині" для скрипки та фортепіано, написаний 1972 р., коли Криси перебував у Києві. Тож організатори запрошують всіх на цей рідкісний та особливий концерт. Вшануймо довголітню творчу працю світової слави скрипаля Олега Криси!

Василь Сидоренко,
музиколог, Торонто

Looking for legal advice?
WE CAN HELP.

TARAS HRYCUNA PETER M. HAMIWKA

Bloorcourt Professional Centre, 1081 Bloor Street West, Suite 200

(416) 532-8006

Український Цвинтар Святого Володимира

Фірма виготовлення пам'ятників

Eternity in Granite

вигідно розташована в офісі
Цвинтару пропонує

- Великий вибір граніту
- Індивідуальне оформлення на комп'ютері
- Професійні портрети та різьба
- Написи на будь-якій мові на бажання замовника
- Помірковані ціни

"Eternity in Granite" передає свої прибутки на утримання Цвинтару.

За подальшими інформаціями просимо звертатися до адміністрації.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА
1280 Dundas Street West
Oakville, Ontario
L6M 4N9

Тел: (905) 827-1647 1-888-386-1264
Факс: (905)-847-6478

Відвідайте вебсторінку

НОВИЙ ШЛЯХ

www.infoukes.com/newpathway

Давньоримський храм в університетському дворі у Бонні

Студенти-археологи з Боннського Університету випадково виявили давньоримський храм. Про це повідомляє The Local.

У березні 2012 року група студентів-археологів під час занять у дворі університету з ведення розкопок на місці виявила фундамент якогось старого будинку.

Розкопки велися більше місяця, і тепер вчені заявляють, що вік виявленої будівлі складає близько 2 тисяч років і що вона була храмом.

Приміщення храму мало розміри 6,75 на 7,5 метра. Сама будівля була або повністю з дерев'яною, або глиняною з дерев'яним дахом. В середині фундаменту були виявлені осколки посуду, вік якого перевищує 2,8 тисяч років.

Примітно, що раніше археологи

не припускали, що місцевість, де розташований Боннський Університет, була населена. На даний момент відомий лише один аналогічний храм, виявлений у землі Північний Рейн – Вестфалія у 2006 році. Тоді фундамент був знайдений під час будівельних робіт.

Вчені стверджують, що після завершення розкопок і діставання всього цінного фундамент стародавнього храму буде засипаний, а на його місці, можливо, буде щось побудовано (на території університетського містечка Боннського Університету будівництво ведеться досить активно). За словами археологів, це буде зроблено через те, що фундамент зберігся досить погано, тому зберігати його немає особливого змісту.

Новий календар майя – без кінця світу

У Гватемалі археологи знайшли календар цивілізації майя. Календар виявили у будинку писаря племені майя.

Археологи виявили на трьох стінах будинку кілька цікавих фресок. На одній був зображений портрет монарха, який правив тоді у державі, і астрономічний календар, в якому писар передбачив час затемнень на найближчі сім тисяч років. Ці обчислення продовжувались на іншій стіні, де розміщено сонячний календар

і особливий релігійний календар, в якому рік триває 260 днів. Ця будівля могла бути училищем для астрономів. Самі учні писали на папері, написи на стіні були “наочним посібником”. Учені вважають, що останні дні в жодному з календарів майя не слід розглядати як дату “кінця світу”. 21 грудня 2012-го став вважатися однією з вірогідних дат “кінця світу”. Але майя мали зовсім інший менталітет, в якому таке поняття, як “кінець світу”, не передбачалося.

Британія відзначає 250-річчя сендвіча

Британія відзначає 250-ту річницю винаходу англійського національного бутерброда – сендвіча.

Британська асоціація сендвіча, що об'єднує його виробників і продавців, розпочала 12 травня загальнонаціональний тижневий фестиваль, присвячений ювілею. В його рамках проводиться конкурс на найкращий рецепт сендвіча і розпочато випуск спеціального журналу.

Винахідником цієї страви вважається британський аристократ і морський військовий офіцер сер Джон Монтегю, четвертий граф Сендвіч, що жив у XVIII столітті. У зв'язку з цим головні святкування

пройшли 12 травня у старовинному місті Сендвічі у графстві Кент на південному сході Англії. Саме від його назви походить прізвище графів Сендвічів, і там розташоване їхнє родове помістя. 13 травня нащадок винахідника, 11-й граф Сендвіч, якого також звать Джон Монтегю, влаштував прийняття у своєму маєтку, на якому подавалися бутерброди, що носять ім'я цього семейства.

Протягом усіх вихідних у місті Сендвічі проходили змагання з приготування сендвічів. Мешканці також розігрували сценки про те, як граф Сендвіч вперше замовив популярну страву.

Ідея бутерброда, згідно з легендою, що включає не один, а два шматки хліба, прийшла графові Сендвічу, коли він грав у карти. Під час азартної гри, що тривала багато годин, сер Джон зголоднів і попросив принести йому бутерброд, рецепт приготування якого він описав слугі таким чином: кілька шматків запеченої яловичини (roast

beef) покласти між двох шматків хліба.

Таким чином, він міг стискати бутерброд в одній руці, не розсипавши начинки, а в другій – тримати карти. Крім того, така конструкція бутерброда дозволяла їсти, не забруднивши руки. Іншим гравцям сподобався новий спосіб приготування закуски, і вони стали замовляти собі бутерброд, “як у Сендвіча”.

Як свідчить Оксфордський словник англійської мови, перша згадка про “сендвічі” як бутерброди з'являється у щоденниках знаменитого англійського історика Едварда Гіббона, автора книги “Історія

занепаду і руйнування Римської імперії”. У 1762 році він записав у щоденнику після відвідин кафе під назвою “Дерево какао”, що бачив там 20 чи 30 джентльменів, які “їли сендвічі”.

У сучасній Великобританії сендвіч є найпопулярнішою їжею під час ланчу. За статистикою, британська індустрія виробництва та продажу сендвічів має річний оборот у шість мільярдів фунтів стерлінгів. 60 млн. британців щорічно з'їдають 11,5 млрд. сендвічів, 3 млрд. з яких купують, а решта – самі роблять вдома.

Четвертий граф Сендвіч обіймав посаду першого лорда Адміралтейства, тобто військово-морського міністра. Його ім'я носить не тільки бутерброд, але й Південні Сендвічеві острови – архіпелаг, розташований на півдні Атлантичного океану. Таку назву привласнив їм знаменитий мореплавець Джеймс Кук на знак вдячності за підтримку морським міністром його експедицій.

згадка про “сендвічі” як бутерброди з'являється у щоденниках знаменитого англійського історика Едварда Гіббона, автора книги “Історія

CANADA-UKRAINE PARLIAMENTARY PROGRAM and CHAIR OF UKRAINIAN STUDIES FOUNDATION

заслуговує на Вашу всебічну підтримку

620 Spadina Ave., Toronto, Ont. M5S 2H4

Tel.: 416-234-9111 www.katedra.org

Україна там, де ми!

www.ukrainatv.com

Телебачення з України через інтернет

TV from Ukraine over the internet

email: info@ukrainatv.com

Присилайте листи на електронну адресу
npweekly@look.ca

